

Monica Bellucci i Elsa Pataky apugen la temperatura a 'Manuale d'amore 2', rodada parcialment a Barcelona

Amors extrems

Pataki i Bellucci són les apostes de Giovanni Veronesi per a la seqüela de 'Manuale d'amore' ■ VÍCTOR FRAILE / REUTERS

Ramon Palomeras
MADRID

Ja ho diuen, que les segones parts no són mai bones. Més o menys és el que li passa a la seqüela de *Manuale d'amore*, que fa dos anys va omplir de rialles els cinemes d'Itàlia i de casa nostra, i que avui s'estrena a Catalunya. Qui sap si per això el seu director, Giovanni Veronesi, per tal de curar-se en salut, no ha dubtat a l'hora d'aportar el seu granet de sorra a l'escalfament global del planeta i ha decidit incorporar en el repartiment del seu particular compendi amorós Monica Bellucci i Elsa Pataky.

I és que en aquesta ocasió les històries d'amor són

portades a l'extrem. *Eros*, *Amor extrem*, *Maternitat* i *Casament* són els títols dels quatre episodis que conformen la seqüela amorosa per demostrar, com assegura Veronesi, que "l'amor és com una gran tragèdia; un joc meravellós però alhora difícil". No debades, "és el motor de la nostra vida".

En la primera història es parla de l'obsessió eròtica de Bellucci per un jove en cadira de rodes. La segona parla de la desesperació d'un matrimoni que ha de recórrer a la inseminació artificial. La tercera història explica les dificultats de ser gai a Itàlia i passar per la vicaria, i la darrera planteja l'amor foll entre Pataky i Carlo Verdone, una icona de la comèdia a Itàlia.

Però el film de Veronesi no és només una excusa per riure, ja que les dues històries del mig s'han rodada a Barcelona... I és que a Itàlia encara van endarrerits en certs detalls. "No es tracta d'un film polític o de denúncia, però és evident que al nostre país encara hi ha coses per normalitzar. La meitat de la població no pensa igual sobre diversos temes", diu sense voler fer sang de les llacunes italianes.

D'altra banda, Bellucci, conscient que més d'un -per no dir tots- somia amb ella per certs dots, precisament no pas interpretatius, es mostra més que satisfeta pel seu rol, de nou carregat d'erotisme, ja que en aquesta ocasió "no és l'objecte del desig, sinó el subjecte de la

història eròtica". "El meu personatge reivindica la llibertat del plaer femení. Ella decideix i escull el plaer pel plaer, un fet que en la nostra cultura judeocristiana sempre s'ha viscut com una prerrogativa masculina".

La diva italiana, que sap que la crítica la infravalora, no creu que la bellesa hagi eclipsat la seva valoració com a actriu. "Faig cinema pel plaer de treballar i créixer com a persona i com a intèrpret. I he tingut la sort de treballar amb grans directors que m'hi han ajudat", clava ja amb la mosca al nas, farta que sempre li preguntin el mateix. De moment, per fer callar, avança que al setembre estrena *Shoot'em up*, amb Paul Giamatti i Clive Owen. ■

Thomas Hauert trenca els límits de la dansa en la seva nova producció 'Walking Oscar' ■ MERCAT DE LES FLORS

Dansa il·limitada

Thomas Hauert presenta 'Walking Oscar' al Mercat de les Flors

Marc Busquets
BARCELONA

El coreògraf suís Thomas Hauert i la companyia ZOO no creuen que la dansa tingui límits, i per això en la seva última producció, *Walking Oscar*, els ballarins ballen, però també canten, interpreten i toquen instruments, perquè si alguna cosa diferencia aquesta companyia és la recerca del plaer que els aporta la creació. "No som cantants, ni músics professionals; som creadors", va afirmar Hauert.

Walking Oscar és un espectacle que es defineix com a musical, ja que combina música, dansa i text, però que no compleix els canons clàssics del gènere. Es tracta d'una representació molt fragmentada d'alguns textos de l'escriptor Oscar

van den Boogaart, amb els quals es fa un retrat del literat però també de les persones en general, ja que els conceptes tractats són universals. El resultat és eclèctic, i la relació amb el text de vegades és abstracta i de vegades ve donada a través dels actors. D'aquesta manera es pot veure l'obra escrita des de diferents perspectives.

Per primer cop, Hauert ha utilitzat el text com a punt de partida i després s'ha centrat en el moviment. "En aquesta producció l'important és el text". No obstant això, la paraula està acompanyada per música electrònica i un pianista.

L'espectacle significa la presentació de la companyia a Barcelona i la primera coproducció internacional del Mercat de les Flors, on es podrà veure fins al pròxim diumenge. Avui i demà també s'ofereix *Product of Circumstances* de Xavier Le Roy, a les 11 de la nit, com a sessió doble. ■

El Comentari

Pep Blay

El retorn dels herois

Els retorns dels dinosaures sempre han estat útils per omplir les butxaques de les grans multinacionals de la música. Ara, però, amb la caiguda en picat de vendes d'àlbums que ha provocat Internet i la pirateria, és una necessitat. Tenint en compte que omés tenen a guanyar els músics no és en la publicació de discos, sinó en les gires i els drets d'autor, és normal que els senyors d'Universal li facin l'onada als Police per tornar

als escenaris. Ha costat. El bateria Stewart Coppeland en la seva última visita a Barcelona va al·legar que només tornarien si ho volia Sting, que és qui signa les cançons, i amb un bon taló al darrere.

A Espanya, el retorn dels mítics Héroes del Silencio, que ha col·lapsat fòrums i pàgines web, coincideix amb la campanya publicitària de l'Expo 2008, el gran esdeveniment que ha de significar un abans i un després per a Saragos-

sa. Per tant, com a bons *maños*, tenen raons morals per tornar.

El cantant Bunbury és qui ha donat l'últim vistiplau. Com Sting, ha consagrat la seva carrera en solitari en els últims deu anys, i el retorn d'Héroes ja no el perjudica. I no li anirà malament una bona morterada de diners a canvi de continuar els seus projectes amb plena llibertat, sense concessions, quan i com vulgui. Mantenint, si cal, un alt cost -com s'ho va per-

El misteri és si Bunbury se sentirà còmode un altre cop com una estrella del 'hard rock' cridant "avalancha"

metre amb la bogeria del *Freak Show*, una gira en una carpa de circ, a risc de perdre diners, o amb el doble disc amb Nacho Vegas.

El misteri és si Bunbury, actualment un cantautor d'aires llatins, poeta de cabaret i viatger infatigable, se sentirà còmode un altre cop com una estrella del *hard rock* cridant "avalancha". Podrà tornar enrere? Això ho cantaven els Sopa de Cabra, oi? Uf, que poc que queda per al retorn dels dinosaures catalans...